

Рим успоставља визију — број два

Идентификовање савременог Рима и пророчка визија у последњим данима

Jeff Pippenger
2024-07-05

И у та времена многи ће устати против цара јужнога; и одметници из твога народа узвисиће се да утврде виђење; али ће пасти. Данило 11:14.

Исправно поистовећење силе последњих дана која је представљена као Савремени Рим, и стога силе која „утврђује виђење“, од суштинске је важности и за спасење. То представља један елемент завршног процеса испитивања сто четрдесет и четири хиљаде. Реч „виђење“ у том стиху јесте иста јеврејска реч коју је Соломон употребио када је означио зашто Божји народ пропада.

Где нема визије, народ пропада; а блажен је онај који држи закон. Приче Соломонове 29:18.

Сви пророци говоре непосредније о последњим данима него о било ком другом раздобљу свете историје, а Соломоново упозорење о потреби поседовања „виђења“ представља питање живота или смрти. Истина увек раздваја и производи две класе богослужитеља. У том стиху постоји класа која пропада и класа која радосно држи закон. Треба, међутим, запазити да је Соломонов савет постављен у контекст расправе о „истини“. Он је такође у контексту приче о десет девојака, јер је прича о десет девојака првенствена илустрација искуства Божјег народа у последњим данима.

Безумник износи сав свој ум; а мудар га задржава до после. Ако владар слуша лажи, све су његове слуге безбожне. Сиромас и варљив човек срећу се заједно; Господ просветљује очи обојице. Цар који верно суди сиромасима, престо ће му се утврдити до века. Прут и укор дају мудрост; а дете препуштено само себи срамоти своју мајку. Кад се умноже безбожници, умножава се преступ; али праведници ће видети њихов пад. Карај сина свога, и донеће ти мир; да, даће насладу души твојој. Где нема утваре, народ пропада; а благо ономе који држи закон. Приче Соломонове 29:11–18.

Није ми намера да упирем прстом у оне који можда имају другачије разумевање Савременог Рима од мога. Моја намера је да покажем да се Соломон обраћа двама класама богомољаца, које он означава као „мудрога“ и „безумнога“. „Безумни“ је такође означен као „зли“. Мудре и луде девојке из приче такође су у пророчкој линији дванаестог поглавља Данила означене као мудри и зли.

Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и нико од безбожника неће разумети; али разумни ће разумети. Данило 12:10.

Соломон и Данило сагласни су један с другим, јер се сва пророчка сведочанства усклађују у последњим данима. Мудри разумеју „умножавање знања“.

И разумни ће се сијати као светлост небеског свода; и они који многе приведу праведности као звезде у векове векова. А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће претраживати тамо и амо, и знање ће се умножити. Данило 12:3, 4.

Десети стих поистовећује тростепени процес испитивања који просејава девице, које су позване да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде. У оба случаја, процес просејавања и испитивања заснива се на томе да ли девице разумеју умножење знања (виђење) које је било откривено у време краја 1989. године.

„Време краја“ у последњим данима било је 1989. године, када су стихови четрдесет до четрдесет пет једанаестог поглавља Данила били отворени. Тада је утврђено да је предмет тих стихова коначни успон и пад цара са севера. Тада је утврђено да је цар са севера у тим стиховима папска сила последњих дана. Надахнуће никада не користи израз „Савремени Рим“. Тај израз сам ја сковао да представља папску силу последњих дана, јер пророчки „савремено“ представља последње дане. Елен Вајт никада није употребила израз „Савремени Рим“.

Постоје погрешна гледишта о томе кога цар са севера представља у последњих шест стихова једанаесте главе Данила, али постоји само једно исправно разумевање. Разумевање да цар са севера у тим стиховима представља папску силу изведено је из многих пророчких сведока. Стих четрдесети започиње тиме што указује на то да папство прима смртоносну рану 1798. године, а затим стихови четрдесет први до четрдесет трећи указују на токове који су укључени у исцељење смртоносне ране. Стих четрдесет четврти описује поруку која разгневује папство и уводи у стих четрдесет пети, када папска сила долази своме коначном и потпуном крају. Виђење које је било отпечаћено 1989. године јесте виђење коначног успона и пада папске силе у последњим данима. То виђење представља умножење знања које производи и открива две класе богослужитеља, на основу њиховог прихватања или одбацивања знања које се налази у тим стиховима.

Према истом оном поглављу у којем је пораст знања био отпечаћен 1989. године, „насилници из народа твојега“, који се „узвисују“ и на крају „падају“, јесу симбол који утврђује „виђење“. У завршном решетању, прво испитно питање гласи ко је представљен као „насилници из народа твојега“, јер су они пророчки симбол који утврђује „виђење“. Да ли су насилници папска сила или су то Сједињене Државе?

Књиге Данила и Откривења јесу иста књига, представљајући два сведока исте линије пророштва. Данило је почетак, а Откривење је свршетак, и заједно представљају два сведока истине која је запечаћена у време краја, 1989. године.

Данило описује процес очишћења који је настао када је Лав из племена Јудина 1989. године скинуо печат са стихова четрдесет до четрдесет пет. У то време отпочео је процес

испитивања како би се утврдило и показало ко ће бити „свештеници“ који сачињавају заветни народ, који су сто четрдесет и четири хиљаде у последњим данима. Осија додаје да они који одбацују умножавање знања последњих дана неће постати један од свештеника који сачињавају сто четрдесет и четири хиљаде.

Народ мој гине због недостатка знања; зато што си ти одбацио знање, и ја ћу одбацили тебе, да ми више не будеш свештеник; пошто си заборавио закон Бога свога, и ја ћу заборавити децу твоју. Осија 4:6.

Књига Откривења показује да знање које је откривено и одбачено од једне класе доводи до њиховог одбацивања непосредно пре него што се време милости затвори.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророчанства ове књиге; јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

Милеритска историја илуструје историју сто четрдесет и четири хиљаде, а заједно Милерити и сто четрдесет и четири хиљаде представљају почетак и завршетак поруке и дела тројице анђела из Откривења, четрнаесте главе. Те паралелне историје поистовећују догађаје повезане са завршетком времена милости. Дело обеју историја било је предсказано у лику Илије и Јована Крститеља.

„Са дрхтањем је Вилијам Милер почео да народу открива тајне царства Божјег, водећи своје слушаоце кроз пророчанства до другог Христовог доласка. Са сваким напором добијао је снагу. Као што је Јован Крститељ најавио први Исусов долазак и припремио пут за Његов долазак, тако су Вилијам Милер и они који су му се придружили објављивали други долазак Сина Божјег.“ Early Writings, 229, 230.

Милеритска порука је идентификовала „догађаје“ повезане са завршетком времена милости, онако како су представљени и Илијом и Јованом Крститељем.

„Било је неопходно да људи буду пробудени за опасност у којој се налазе; да буду покренути да се припреме за свечане догађаје повезане са завршетком времена милости.“ Велика борба, 310.

Godine 1989, sa raspadom Sovjetskog Saveza, bio je zapečaćen deo knjige proroka Danila koji se odnosi na poslednje dane, i započeo je proces ispitivanja. Ispit je bio zasnovan na sposobnosti ili nesposobnosti Božjeg naroda da razume ili odbaci umnožavanje znanja koje je predstavljeno u poslednjih šest stihova jedanaeste glave Danilove; stihova koji vode ka prvom stihu dvanaeste glave, koji označava „završetak vremena milosti“. Tada je poruka o „događajima povezanim sa završetkom vremena milosti“ bila otpečaćena, i otpočelo je delo onih koji su bili kandidati da budu „sveštenici“ sto četrdeset i četiri hiljade. Njihovo delo bilo je da „razumeju“ i objavljuju poruku predstavljenu u tom odlomku. Poruka i delo sto četrdeset i četiri hiljade trebalo je da iznesu otpečaćenu poruku kako bi probudili ljude „da se pripreme za svečane događaje povezane sa završetkom vremena milosti“.

„Данас, у духу и сили Илије и Јована Крститеља, весници по Божјем одређењу скрећу пажњу света који је подложен суду на свечане догађаје који ускоро треба да се одиграју у вези са завршним часовима времена милости и појављивањем Христа Исуса као Цара над царевима и Господара над господарима. Ускоро свакоме човеку треба да се суди за дела учињена у телу. Дошао је час Божјег суда, и на припадницима Његове цркве на земљи почива свечана одговорност да упозоре оне који стоје, такорећи, на самом рубу вечне пропасти. Сваком људском бићу у целом свету које хоће да послуша морају се јасно изложити начела о којима је реч у великој борби која се води, начела о којима висе судбине целокупног човечанства.“ Пророци и цареви, 715, 716.

Историја Јована Крститеља и Христа, као и историја милерита, илуструје поруку и дело сто четрдесет и четири хиљаде. И Јован и Христос разумели су своју поруку као представљање завршетка времена благодати.

А кад виде где многи од фарисеја и садукееца долазе на његово крштење, рече им: Породе аспидин, ко вам каза да бежите од гнева који иде? Матеј 3:7.

Христос је приказао разорење Јерусалима, исто оно разорење на које је Јован опомињао цепидлачке Јевреје, као нешто што се приближава. Исус је то разорење употребио као симбол „гнева“ који отпочиње када Он, као Михаило, устане у Даниилу, дванаестој глави, првом стиху.

„Христос је у Јерусалиму видео симбол света окорелог у неверству и побуни, који хита у сусрет казним Божјим судовима. Тешкоће палог људског рода, које су притискале Његову душу, изнудиле су са Његових усана тај крајње горки вапај. Видео је запис греха урезан у људској беди, сузама и крви; Његово срце било је покренуто бескрајним сажаљењем према невољнима и страдалнима на земљи; чезнуо је да им свима донесе олакшање. Али ни Његова рука није могла зауставити бујицу људске несреће; мало њих тражило би у Њему свој једини Извор помоћи. Био је вољан да излије Своју душу на смрт, да спасење учини доступним њима; али мало њих дошло би к Њему да имају живот.“

„Величанство неба у сузама! Син бесконачнога Бога узнемирен у духу, савијен под болом! Тај приказ испунио је цело небо чуђењем. Тај приказ нам открива крајњу грешност греха; он показује како је тежак задатак, чак и за Бесконачну Силу, да спасе криве од последица преступања Божјег закона. Исус је, гледајући унапред до последњег нараштаја, видео свет обузет обманом сличном оној која је проузроковала разорење Јерусалима. Велики грех Јевреја био је њихово одбацивање Христа; велики грех хришћанскога света биће његово одбацивање Божјег закона, темеља Његове владавине на небу и на земљи. Јеховини прописи биће презрени и погажени. Милиони у ропству греху, робови Сотоне, осуђени да претрпе другу смрт, одбиће да слушају речи истине у дан свога похода. Страшна слепоћа! чудновата заслепљеност!“ Велика борба, 22.

Порука упозорења коју су објављивали Јован Крститељ, а такође и Христос, била је иста порука упозорења, као што је и порука упозорења милерита била иста порука која означава догађаје повезане са завршетком времена милости, а коју ће објављивати сто четрдесет и

четири хиљаде. Три сведока — Јован Крститељ, Христос и милерити — сведоче да су дело и порука сто четрдесет и четири хиљаде процес испитивања од живота или смрти, остварен кроз умножавање знања које је било откривено 1989. године. Порука откривена у то време јесте визија последњих дана коју мудри морају разумети ако треба да буду „свештеници“ који сачињавају сто четрдесет и четири хиљаде. Ако ти кандидати не разумеју ту визију, они се препознају као зли, или као безумни, и пропадају. Они и њихова деца бивају одбачени у складу са својим одбацивањем визије која представља умножавање знања.

Божја Реч указује да је Рим сила која узноси саму себе, отима Божји народ, а потом пада и утврђује виђење. Питање да ли је Савремени Рим папска сила или Сједињене Америчке Државе јесте испит који открива да ли су ти кандидати или мудре или луде девојке. Тај испит је пророчки испит изведен из књиге пророка Данила, који потом бива потврђен и доведен до савршенства у књизи Откривења. Тема Савременог Рима није једноставно избор између папске силе или Сједињених Америчких Држава; она је последњи испит за сто четрдесет и четири хиљаде. То је пророчки испит, и ако се правилно разуме, он обухвата свако представљање завршног процеса испитивања које је изложено унутар Божјег посвећеног пророчког сведочанства.

Процес испитивања у време Јована Крститеља и Христа произашао је из књиге пророка Данила, као што је и процес испитивања у време милерита такође из ње проистекао. Као пророчки тест, методологија по којој се истина утврђује подједнако је суштинска да би је ти кандидати исправно применили, као што је то и само држање исправног гледишта о томе ко је Савремени Рим. Било да се разматра исправна идентификација Савременог Рима, или примена исправне методологије, оба елемента теста уобличена су у књизи пророка Данила. У првој глави Данила, Данило је прошао кроз тростепени процес испитивања који је отпочео исхраном, затим визуелним тестом, а потом тестом који је спровео Навуходоносор, библијски симбол Цара Севера, папске силе последњих дана.

А за ову четворицу дечака, Бог им даде знање и вештину у свакој књижевности и мудрости; а Данило имаше разумевање у свим виђењима и сновима. А на крају дана, које цар беше одредио да их доведу, кнез евнуха доведе их пред Навуходоносора. И цар разговараше с њима; и међу свима њима не нађе се ниједан као Данило, Ананија, Мисаило и Азарија; зато стајаху пред царем. И у свакој ствари мудрости и разумевања, за коју их цар испитиваше, нађе их десет пута бољима од свих врачара и звездара који беху у свем царству његову. Данило 1:17–20.

„На крају дана“, што у пророчком смислу означава последње дане када се сто четрдесет и четири хиљаде испитују, Данило и три достојна младића показали су се „десет пута бољи од свих врача и звездара који беху у целом његовом царству“, а Данило је имао „разумевање у свим виђењима и сновима“. Данило представља сто четрдесет и четири хиљаде, који у последњим данима разумеју умножавање знања које је дошло када је Христос, као Лав из племена Јудина, отворио „онај део књиге Данилове који се односио на последње дане“, 1989. године.

Данило није једноставно разумео више од других у погледу снова и виђења, него је имао „разумевање у свим виђењима и сновима“. Он представља оне који примењују методологију ред по ред, јер та методологија сабира „сва виђења и снове“ у једну складну поруку. Порука која сједињује све снове и сва виђења у једну пророчку линију поистовећује „догађаје повезане са завршетком времена милости“. Та порука је утврђена пророчким симболом који је Савремени Рим, сила која се узвисује, пљачка Божји народ и пада.

Та сила може бити успостављена једино применом исправне методологије. Већина оних који тврде да проучавају Библију одбацује методологију ред на ред, а неки који тврде да је примењују погрешно примењују правила која сачињавају методологију ред на ред. Та правила су најпре унели у јавни запис милерити, а Божји народ последњих дана унапред је опоменут да ће они који су заиста весници трећег анђела користити правила пророчног тумачења Вилијама Милера.

„Они који су заузети објављивањем поруке трећег анђела истражују Свето писмо по истом плану који је усвојио отац Милер.“ Review and Herald, 25. новембар 1884.

Vilijam Miler predstavljao je početak poruke tri anđela iz Otkrivenja četrnaest, i bio je predodčen Jovanom Krstiteljem, koji je bio početak poruke čiji je Hristos bio završetak. Sestra Vajt neposredno usklađuje proces kušanja od Jovana Krstitelja do Hrista sa procesom kušanja poruke tri anđela. Jovan je započeo poruku, i tek neposredno pred krst, kada je Hristos poveo svoje učenike u Cezareju Filipovu, Isus je tada dodao pojedinosti poruke koju je Jovan bio započeo. Prva istina koju je Jovan prepoznao kada je ugledao Hrista, bilo je prepoznavanje Hrista kao Jagnjeta Božjeg, koje uzima na sebe grehe sveta.

Ово се догоди у Витавари преко Јордана, где Јован крштаваше. Сутрадан Јован угледа Исуса где долази к њему, и рече: Гле, Јагње Божије, које узима на се грех света. Ово је онај за кога рекох: За мноштво иде човек који преда мноштво постаде; јер пре мене беше. Јован 1:28–30.

Тада је отпочело раздобље испитивања од три и по године, које се окончало на крсту. Након што је Јован био убијен непосредно пре крста, Исус је тада почео да објашњава управо ону прву Јованову изјаву.

А када дође Исус у крајеве Кесарије Филипове, упита ученике своје говорећи: Шта говоре људи ко сам ја, Син човечији? А они рекоше: Једни говоре да си Јован Крститељ; други Илија; а други Јеремија, или један од пророка. Рече им Исус: А ви шта велите ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог. А Исус одговори и рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то није открило тело и крв, него Отац мој који је на небесима. И ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу цркву своју, и врата паклена неће је надвладати. И даћу ти кључеве царства небеског; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Тада запрети ученицима својим да никоме не кажу да је он Исус Христос. Од тада поче Исус казивати ученицима својим како ваља да иде у Јерусалим, и да много пострада од старешина и првосвештеника и књижевника,

и да буде убијен, и трећи дан да устане. Матеј 16:13–21.

Кесарија Филипова је назив за Панијум у Христово време, а Панијум је означен у стиху који следи после четрнаестог стиха једанаесте главе Данила, где се уводе насилници из твога народа, који се узвисују, али падају. Порука Јована Крститеља, надахнута и савршена, била је порука на почетку која је представљала милеритску поруку, утемељену на Милеровим правилима. Христова порука на крају, изграђена на Јовановој поруци и њено проширење, представљала је праслику поруке на крају троструке анђеоске вести, која се заснива на Милеровим правилима и на појединостима које се додају Милеровој поруци када методологија „ред на ред“ стиже на крај.

Доћи до погрешног разумевања симбола који успоставља виђење са симболом Модерног Рима паралелно је са онима у Христовој историји који су одбацили поруку крста. Обавештени смо да Јевреји који су одбацили поруку Јована Крститеља нису могли имати користи од Исусовог учења, и да историја оних Јевреја који су управо то учинили представља оне који су одбацили поруку првог анђела. Милерити су разбојнике твога народа, што сам касније означио речима „Модерни Рим“, идентификовали као папску силу.

Наставићемо ова разматрања у следећем чланку.